

Forhandling mellem Udvalget og Ministeren siden 2den Behandling, og derved er der fremkommet den Overensstemmelse, at medens Ministeren frafaldt at stille Forslag angaaende nogle af de andre Nebstættelser, der fandt Sted ved 2den Behandling, og som han dengang anbefalede ikke at foretage, er der med Hensyn til de Forslag, der her ligge for, opnaaet en Overenskomst med Ministeren saaledes, at jeg under Et kan anbefale det høie Thing at vedtage disse Forslag. Ministeren har kortelig forklaret det Nødvendige i hvert af disse Forslag. Jeg skal kun dertil sige nogle enkelte Ord. Det er det høie Thing vil erindre, at jeg allerede under Sagens 2den Behandling gjorde opmærksom paa, at der var indløbet en Skrivelse fra Postmesteren i Randers, som gjorde, at jeg fandt det nødvendigt at forhandle om dette særlige Postkontor mellem 2den og 3die Behandling, og jeg anmeldte, at man muligvis paa Grund af, hvad deri var anført, vilde finde sig foraleddiget til inden 3die Behandling at foreslaa en Forhøielse. Denne Skrivelse omhandlede, som Ministeren nu har forklaret, at der er kommet en ny Postmester, som ikke vil kunne faae noget andet passende Kontor end det, hans Formand har havt, men at der forlanges af ham en Leie af over et Par Hundrede Rd. mere, end hans Formand har givet, og at han desuagtet har set sig i den Nødvendighed at maatte overtage dette Kontor. Dette er jo en ganske særlig Omstændighed, som har gjort, at vi have troet at kunne tiltræde Forslaget om, at det, der vedtoges ved 2den Behandling, 7,800 Kr., ombyttes med 8,200 Kr., altsaa en Forhøielse af 400 Kr. eller 200 Rd. Jeg skal med Hensyn til Særkjøbing blot bemærke, at de Grunde, der ere anførte af Ministeren, have gjort, at Udvalget er enigt med ham om at frafalde Nebstættelsen, saa at det, som der er foreslaaet opført, er det oprindelige Beløb, som stod paa selve Lovudkastet, og som vi nu ere enige med Ministeren om at vende tilbage til. Endnu har jeg med Hensyn til Forslaget om en lille Forhøielse for Aalborg Postkontor at bemærke, at den vedkommende Embedsmand har tilstillet Indrengsministeren en Skrivelse, hvoraf han har tilstillet mig som Formand for Udvalget en Gjenpart, og jeg ser af denne Skrivelse, at den paa-gjældende Embedsmand gjør sig skyldig i den samme Misforstaaelse med Hensyn til disse Forhold, som jeg har lagt Mærke til, at flere Embedsmænd omkring i Landet gjøre sig skyldige i. Det synes nemlig, som om vedkommende Embedsmænd finde sig krænkede i deres Værelse ved, at man foreslaar en Nebstættelse af de Portoudgifter, som de opgive at have havt, idet de deri tro at se en Tendens til, at man ikke vil tro paa, at de virkelig have havt de Portoudgifter, som de opføre. Det er imidlertid for alle de Herrer her som ogsaa for Ministeren fuldstændigt klart, at det er uberettiget at antage noget Sligt. Det er

jo en hel ny Indretning, vi have, med Hensyn til Portoudgifter for Embedsmændene, idet de nu skulle afholde de Portoudgifter, som følge af deres Forfendelser, med senere at faae dem godgjorte gennem Statskassen. Naar nu en saadan Indretning skal sættes igennem, saa er det jo klart, at det Udvalg, der saar overdraget det Over fra Thinget at overveie, hvorledes man bedst kan komme i en god og rigtig Gænge med dette Forhold, har at sammenligne Opgivelserne fra de forskellige Kontorer og navnlig fra dem, som omtrent have samme Omfang og Forretninger, at sammenligne, hvilke Portobeløb der opføres, og forsaavidt det da viser sig, at der særligt af et enkelt Kontor bruges mere end af andre, som antages at staa under samme Forhold, er det Udvalgets Pligt at foreslaa en Nebstættelse heri. Men deri ligger ikke mindste Tvivl antydet om, at vedkommende Embedsmand ikke har brugt disse Portoudgifter; det er kun en Tilfældighed af, at vedkommende Embedsmand maa lægge Mærke til, at han ikke ofte og uden Fornødenhed maa benytte sig af Postvæsenet. Det er jo klart, at ligesom Embedsmænd i forskellige andre Retninger kunne stille sig forskjelligt, saaledes kunne enkelte Embedsmænd ogsaa med Hensyn til Lyften til at korrespondere — eller om ikke Lyft, saa dog en Drift til at korrespondere for enhver Ubetydelighed — være saaledes stillede, at det kan medføre Portoudgifter, som andre Embedsmænd ikke have, der ikke have denne Lyft, der ikke holde af at skrive uden Nødvendighed, og som derfor lade adskillige Sager, der ikke pressere, ligge, indtil de kunne besørge paa een Gang gennem een Forsendelse. Det er, siger jeg, selvfølgelig, at saadanne Forskjelligheder kunne finde Sted og maa finde Sted imellem de forskellige Embedsmænd, og derfor er det, at Udvalget — og det er enigt derom — har ment, at det er nødvendigt, medens denne Indretning med Portoudgifter er i sin Begyndelse, at man, hvor der synes at være en alvorlig Forskjellighed i Portoudgifterne mellem vedkommende Embedsmænd og andre lignende Embedsmænd, stiller Forslag til Nebstættelse for at antyde, at en altså tvivl Benyttelse af Portovæsenet ikke saaledes kan anses for at være nødvendig, at man derfor skulde yde en yderligere Godtgørelse, end man yder til andre Kontorer, der benytte Postvæsenet paa en mere sparsom Maade. Det er denne Betragtning — der ikke paa nogen Maade kan vedrøre vedkommende Embedsmænds Værelse eller Sligt — som ligger til Grund for Udvalgets Indstilling. Jeg tror at skylde denne Forklaring saa tydelig, som jeg gjør den, fordi navnlig den nævnte Embedsmand har sluttet sin Skrivelse med, at han haaber, at enhver „Opveisning for den lidte Molest“ ved, at vi have ment, at hans Portoudgifter vare højere end andre lignende Kontorers Portoudgifter. Der er virkelig ikke fket den vedkommende Embedsmand nogen Molest, og